

er klogt og hensigtsmæssigt at have en saadan Ordning, at Apotekerne ere nogenlunde velstillede. Apotekerne ere Folk, som raade over Gift, og som blandt andet derfor sidde med et stort Ansvar. Der kan være Fristelser for dem i mange Retninger, endogsaa ligefrem til Forbrydelser, og derfor kan det i mange Tilfælde spille en vis Rolle, at de sidde nogenlunde godt i det, da de saa ville have lettere ved i ethvert Tilfælde at handle korrekt, end hvis det var Folk, som under den fri Konkurrences Tryk maaske sad i overoverordentlig daarlige Forhold og som Følge heraf kunde fristes til at gribe til mindre heldige Udveje.

Det er dernæst blevet gjort gældende, at der er alt for faa Apoteker, men det er en Ulempe, som jo efterhaanden bliver afhjulpen. Der er jo intet i Vejen for, at der kan oprettes Apoteker med personligt Privilegium, dels ude paa Landet, paa de Steder, hvor der særlig trænges dertil, dels i de store Byer, hvor de, uden at man i mindste Maade krænker de reelle Privilegier, kunne oprettes i Byens Udkanter paa Steder, hvorfra der er lang Vej til Apotek.

Jeg mener, at i vor Tid, hvor Lovgivningsmagten er saa stærkt optagen af store og betydningsfulde Reformspørgsmaal, maa det i og for sig siges at være mindre heldigt, at vi kaste os over Reformforsøg paa et Omraade, som i Virkeligheden efter min Overbevisning ikke trænger synderlig til Reform. Hvis man følger den af Udvalget foreslaaede Vej, vil man efter min Mening ikke alene komme til at risikere at berøve Rigsdagen en Tid, som kunde anvendes bedre paa en anden og bedre Maade, men man risikerer ogsaa at paaføre Staten ret betydelige og unødvendige Udgifter. Det er jo ganske vist blevet anført fra en enkelt Side — af den ærede Ordfører — at man kunde se ganske bort fra de reelle Privilegier, uden videre stryge dem, men han ytrede dog selv en vis Tvivl, og hos det ærede Medlem for Helsingør (C. Rasmussen) kom Tvivlen endnu stærkere frem. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg) mente endelig, at det var ganske utvivlsomt, at Grundloven hjemlede Apotekerne Ret til at blive købt ud af deres Privilegium, saa det er dog temmelig sandsynligt, at selv om det ikke bliver hverken 25 eller 15 Millioner, Staten kom til at bøde, naar dette Forhold skulde ordnes, som Udvalget ønsker det, som fri Næring, vilde det dog dreje sig om ret betydelige Summer. Jeg tror, at Staten med alle de overordentlig

mange Reformere for Øje, som nu staa for Døren, vil kunne have betydelig bedre Brug for sine Penge end til Afløsning af nogle Privilegier, som i Virkeligheden ikke gøre nogen som helst Fortræd eller forhindre, at vi her i Landet have en Medicin, der ikke paa nogen Maade er daarligere end andre Steder, og som ubetinget er den billigste i Verden. Naar Forholdene ere saaledes, skønner jeg ikke, at der er nogen som helst Anledning til Forandring.

Justitsministeren (Rump): Der er noget ejendommeligt ved den Sag, vi her behandle og ved den Standsning af Sagen og Tilbagevisning til Ministeren, der skal iværksættes ved Overgangen til Dagsordenen, nemlig at der saa godt som ikke foreligger nogen nævneværdig Forhandling i dette Ting af Lovforslaget. Ganske vist har der været 2 eller 3 Førstebehandlinger, men ved dem er man saa godt som ikke kommen ind paa selve Lovforslagets Realitet. Udvalget har derhos ikke fundet sig foranlediget til at forhandle Sagen med Ministeren, og det uagtet selve Udvalgsbetænkningen fremdrager et ret vigtigt nyt Synspunkt, idet den gør opmærksom paa en ret radikal Løsningsmaade, som, hvis den blev benyttet, vilde forandre Apotekervæsenet fuldstændig her til Lands. Derved er der imidlertid ikke noget at gøre. Jeg maa dog, forinden jeg angiver, hvilken Stilling jeg indtager til den Beslutning, som Udvalget foreslaar Tinget at vedtage, nærmere udtale mig om Indholdet af det foreliggende Lovforslag saavel som om de Betragtninger, der findes i Udvalgsbetænkningen angaaende Lovforslaget og dets formentlige Mangler. Jeg skal fatte mig saa kort, som Forholdet tilsteder, og navnlig skal jeg ikke komme videre ind paa Detailspørgsmaal, men holde mig til Hovedsynspunkterne.

I 1894 blev der, som bekendt, nedsat den saakaldte Apotekerkommission, upaatvilelig efter Aftale mellem den daværende Minister og dette Ting eller Medlemmer af dette Ting om, hvad der skulde være Kommissionens Opgave. Denne Kommission afgav en første Betænkning i Begyndelsen af 1895 om Størrelsen af de Afgifter, som man passende kunde affordre Indehaverne af de personlige Privilegier, og henimod Slutningen af 1896 sin 2den Betænkning, som indeholdt en Udtalelse om de øvrige den forelagte Spørgsmaal. Man kan jo have hvilken Mening, man vil, om dette Arbejde, saa